

nantsforlaget for næste Aar, er det af Regjeringen blevet taget under nærmere Overveielse, hvorvidt nogen Foranstaltning maatte behøves, og da, i hvilken Retning og i hvilket Omfang, med Hensyn til de underordnede Bestillingsmænds Forhold under den stedfindende Dyrctid. Ved at overveie dette Spørgsmaal, laa det temmelig nær for Regjeringen, naar man først var kommen til det Resultat, at der overhovedet behøvedes nogen Foranstaltning, hvor til Regjeringen forresten meget snart kom, da at tage Hensyn til, hvad der ved den sidste lignende Leilighed her i Landet er passeret, nemlig under Dyrctiden i Aaret 1847. Det har imidlertid ikke kunnet undgaae Regjeringens Opmærksomhed strax fra første Færd af, at Forholdene i 1847 dog vare af en noget afvigende Beskaffenhed fra den, som de nu have. I 1847 var det nemlig ikke saameget den gennemgaaende Dyrctid af forskjellige Producter og af Hunsleie osv., der bevirkede Trykket, hvorimod det nærmest var en Fordyrrelse af den vigtigste Forbrugsgjenstand, saasnart der var Spørgsmaal om den store Mængdes Fornødenheder, og navnlig ogsaa, naar der var Spørgsmaal om de ringest aflagte Bestillingsmænds Fornødenheder, nemlig en Fordyrrelse af Brødet. Denne vigtige Artikel, med Hensyn til hvis Forbrug der saa at sige ingen Indskrænkning gives, var meget dyrere i 1847, end Tilfældet er nu, og dyrere, end det kan antages at ville blive Tilfældet, da der ikke i det hele øvrige Europa har fundet en saadan Misværet Sted i liden værende Aar med Hensyn til Rug som den, der fandt Sted i 1847 og foranledigede de overordentlige Forhold, som vi stnok endnu ere i de Flestes Grindring. Regjeringen har derfor troet, at den strax som Udgangspunkt ved denne Sags Overveielse burde sætse, at man ikke turde gaae slet saa vidt i Henseende til sine Ønsker om, hvad der kunde gjøres for de underordnede Bestillingsmænd som sidste Gang, navnlig i Henseende til Grændsen for, hvem der vilde være at henregne til trængende Embedsmænd. Men der var tillige en anden Omstændighed, som Regjeringen har maattet tage i væsentlig Betragtning, og det er den, at Finantsernes Tilstand i 1847 tillod ikke blot at komme Embedsstanden til Hjælp,

men ogsaa at komme Borgere i Almindelighed i en meget betydelig Udstrækning til Hjælp. Naar man opgjør de forskjellige deels directe og deels indirecte Lettelser, hvormed Statskassen i 1847 er kommen Andre end netop Embedsstanden og Militatretaterne til Hjælp, vil man finde, at det udgjør mellem 300,000 og 400,000 Rbd., dog nærmest 400,000 Rbd. Et meget væsentligt Mittel for Regjeringen til i 1847 at kunne hjælpe, var den da bestaaende Consumtionsafgift, som deels blev opgivet til Fordeel for visse Institutioner, navnlig Bespisningsanstalter og lignende værdige Foranstaltninger, deels fra 1ste Mai til 1ste October blev, ikke eftergivet, men opkrævet til Fordeel for Kjøbstadcommunalbestyrelser. I Forbindelse hermed tilfald der ogsaa flere Landcommuner directe Bistand saavel i Kongeriget som i Hertugdømmerne. Den samlede Udgift androg saaledes i hele Monarchiet omtrent 368,000 Rbd. foruden den directe Hjælp til Embedsstanden. Forholdene tillade nu formeentlig ingenlunde i det Omfang at komme til Hjælp fra Statens Side som sidste Gang, og hvis det Lovforslag, som er indbragt af 2 arede Rigsdagsmænd for Kjøbenhavn, maatte føre til det Resultat, som de Herrer ønske, vil det fra de Forhandlinger, som fandt Sted desangaaende, være i Grindring, at dette Lovforslag ingenlunde vil blive en Gjenstand af den finantstille Betydning som i 1847. Regjeringen har altsaa med disse Betragtninger for Die troet at maatte indrette det Forslag, den skal tillade sig at fremsætte for de underordnede Bestillingsmænd, efter en noget lavere Maalestok end i 1847, men dog saaledes, at de, som ere slettere lønne, ikke faae Mindre end i 1847, og nogle Enkelte endog noget Mere, idet man har rettet den Uregelmæssighed, som, i Henseende til Scalaen for at faae Hjælp, fandt Sted i 1847. Regjeringen har troet, at den maatte indskrænke sig til at foreslaae en Grændse af 800 Rbd. som det Maximum, der ikke skulde kunne overstiges ved det overordentlige Lønningstillæg i Anledning af Dyrctiden, medens 1100 Rbd. i 1847 var Maximum, et Maximum, som endda fraveges til Fordeel for enkelte Classer, der vare endnu bedre lønne,